

РЕШЕНИЕ НА СЪДА

10 декември 1968 година*

По дело 7/68

Комисията на Европейските общности, за която се явява нейния правен съветник Armando Toledano, в качеството на представител, със съдебен адрес в Люксембург, в кантората г-н Émile Reuter, 4, boulevard Royal,

ищец,

срещу

Република Италия, за която се явява г-н Adolfo Maresca, пълномощен министър, в качеството на представител, подпомаган от Pietro Peronaci, substitut a l'Avvocatura Generale dello Stato, със съдебен адрес в Люксембург, в италианското посолство,

ответник,

с предмет иск за обявяване на неизпълнение от Република Италия на задълженията Ж по силата на член 16 от Договора за създаване на ЕИО, като продължава да облага след 1 януари 1962 г. с прогресивен данък, предвиден в Закон № 1089 от 1 януари 1939 г., износа за други държави-членки на Общността на предмети с художествена, историческа, археологическа или етнографска стойност.

СЪДЪТ,

в състав: г-н M. R. Lecourt, председател на състав, г-н A. Trabucchi и г-н J. Mertens de Wilmars, председатели на състав, г-н A. M. Donner, г-н W. Strauß, г-н R. Monaco и г-н P. Pescatore (докладчик), съдии,

генерален адвокат: M. J. Gand,

секретар: M. A. Van Houtte,

постанови настоящото

Решение

Комисията е сезирала Съда, по смисъла на член 169 от Договора, с искане да се установи, че Република Италия, като е продължила да облага с прогресивния данък, предвиден в член 37 от Закон №1089 от 1 юни 1939 г., износа за други

* Език на производството: италиански.

държави-членки на Общността на предмети с художествена, историческа или етнографска стойност, не е изпълнила задължението, произтичащо от член 16 от Договора за ЕИО.

А - Допустимост.

Ответникът оспорва допустимостта на жалбата като твърди, че Комисията, като сезира Съда с делото към момента, в който италианският парламент е разглеждал проект на закон за изменение на оспорваната разпоредба и е бил пред разпускане, не е спазила задължението, възложено на институциите на Общността с член 2 от Договора за „поощряване в рамките на Общността на хармоничното развитие на икономическите дейности”.

По силата на член 169 от Договора, Комисията сама решава в кой момент да сезира Съда, и основанията, определящи избора Ж на време не могат да засегнат допустимостта на жалбата, която се основава само на обективни правила.

По настоящето дело, жалбата на Комисията във всеки случай е предхождана от продължителна размяна на гледни точки с италианското правителство, започнала преди изтичането на втората фаза на преходния период, с цел да се убедят компетентните власти да направят необходимото за изменение на разпоредбите, критикувани от Комисията.

Следователно жалбата е допустима.

Б – Предмет на делото

1. Приложно поле на оспорвания данък

Като основава жалбата си на член 16 от Договора, Комисията приема, че вещите с художествен, исторически, археологически или етнографски характер, които са предмет на италианския закон №1089 от 1 юни 1939 г., попадат в обхвата на разпоредбите, отнасящи се до митническият съюз. Тази гледна точка се оспорва от ответника, който счита, че разглежданите членове не представляват „потребителски стоки или предмети за обща употреба” и по тази причина са изключени от разпоредбите на Договора, които се отнасят за „обикновени стоки”; затова са изключени от обхвата на член 16 от Договора.

По силата на член 9 от Договора, Общността е основана на митнически съюз, „който обхваща цялата търговия със стоки”. Под стоки, по смисъла на тази разпоредба, се разбират вещите, които могат да бъдат оценявани в пари, и които затова могат да бъдат предмет на търговска сделка.

Вещите, обхванати от италианското законодателство, независимо от характеристиките, които ги различават от другите типове стока, наподобяват последните, доколкото могат да бъдат оценени в пари и поради това да бъдат

предмет на търговски сделки. Този възглед отговаря на самата схема на италианския закон, който фиксира посочения данък пропорционално на стойността на засегнатата вещ.

От казаното по-горе следва, че правилата на общия пазар се прилагат към тези стоки при спазването единствено на изключенията изрично, предвидени от Договора.

2. Класифициране на оспорвания данък по отношение на член 16 от Договора

Според становището на Комисията, оспорваният данък представлява данък, които има ефект, еднакъв с този на мито, с което се облага износа и за това този данък е трябвало да бъде отменен, по силата на член 16 от Договора, не по-късно от края на първата фаза на завършване на общия пазар, която е настъпила към 1 януари 1962 г. Ответникът оспорва това твърдение като смята, че оспорваният данък не попада в тази категория, тъй като има своя собствена цел, която трябва да осигури закрилата и сигурността на художественото, историческото и археологическото наследство, което съществува на националната територия. Като последица от това, данъкът не притежава данъчен характер, и неговия принос към бюджета е незначителен.

Член 16 от Договора забранява в отношенията между държавите-членки събирането на каквито и да е мита върху износа и на каквото и да е облагане, което има еднакъв характер, което означава, всяко облагане, което с промяната на цената на изнасяната вещ, има същия ограничителен ефект върху свободния обмен на тази вещ като митото. Тази разпоредба не разграничава целта на митата и облаганията, чието преустановяване изисква.

Не е необходимо да се анализира концепцията за характера на данъчните системи, на основата на които ответникът основава своя аргумент, тъй като разпоредбите на този раздел от Договора, засягащ премахването на митата между държавите-членки, изключва запазването на митата и на данъците, имащи същото действие, без да ги разграничава по отношение на това дали имат или нямат данъчен характер.

Оспорваният данък попада в обхвата на член 16 по силата на факта, че експортната търговия с посочените стоки се препречва от имуществена тежест, която той налага върху цената на изнасяните вещи.

3. Класифициране на оспорвания данък по отношение на член 36 от Договора

Ответникът се позовава на член 36 от Договора, разрешаващ налагането на ограничения върху износа, които, както по настоящето дело, се твърди, че се оправдават на основание закрилата на националните съкровища, които имат художествена, историческа или археологическа стойност. Поради своя обект, предмет и действие, оспорваният данък се твърди, че попада в по-малка степен в

обхвата на разпоредбите на Договора, отнасящи се до данъците, имащи ефект, еднакъв с този на митата върху износа, отколкото в обхвата на ограничителните мерки, предвидени в член 36.

Фактически, разликата в гледната точка между Комисията и италианското правителство се отнася, както се твърди, не до целта, а до избора на средства. По отношение на последните италианските власти са предпочели да налагат данък, който ще наруши в по-малка степен функционирането на Общия пазар, отколкото да наложи забрана или да ограничи износа.

Член 36 от Договора предвижда, че „разпоредбите на член 30 и 34 не преклудират забраните или ограниченията върху...износа..., оправдани на основание... закрилата на националните богатства, притежаващи художествена, историческа или археологическа стойност”. Тази разпоредба както по отношение на своето разположение, така и посредством изричното препращане към членове 30 до 34, представлява част от главата, отнасяща се до премахването на количествените ограничения между държавите-членки. Предмет на тази глава е държавната намеса в търговията вътре в Общността посредством мерки, които имат характера на забрани, пълни или частични, върху вноса, износа или преминаването, в зависимост от обстоятелствата. Член 36 се отнася ясно и единствено до тези мерки, което следва от употребата на думите „забрани или ограничения”. Посочените забрани и ограниченията по своя характер ясно се разграничават от митата и произтичащите от тях облагания, при което икономическите условия на вноса или износа са засегнати, без да се ограничава свободата на решението на участниците в търговските сделки.

Разпоредбите на раздел 1 на част втора от Договора въвежда основния принцип на премахване на всички пречки пред свободното движение на стоки между държавите-членки, посредством премахването, от една страна, на митата и на данъците, имащи равностоен ефект, и от друга страна, количествените ограничения и мерките, имащи равностоен ефект. Изключенията от това основно правило трябва да се тълкуват тясно.

Като последица от това, с оглед разликата между мерките по смисъла на член 16 и член 36, не е възможно да се приложи изключението, предвидено в последната разпоредба към мерки, попадащи извън обхвата на забраните, предвидени в раздела, отнасящ се до премахването на количествените ограничения между държавите-членки.

Накрая, фактът, че споменатите разпоредби на член 36 не се отнасят до митата и данъците, имащи равностоен ефект, се обяснява с аргумента, че тези мерки имат единствено ефекта да затруднят износа на посочените продукти, без да гарантират постигането на целта по смисъла на този член, която се състои в закрилата на художественото, историческото или архитектурното наследство.

За да се възползват от член 36, държавите-членки трябва да спазят ограниченията, наложени с тази разпоредба както по отношение целта, която трябва да се постигне, така и по отношение на средствата, които са използвани за постигането Ж.

Следователно, налагането на оспорвания данък, който попада извън обхвата на ограниченията на член 36, е несъвместимо с разпоредбите на Договора.

По съдебните разноски

Съгласно член 69, параграф 2 от Процедурния правилник, загубилата делото страна се осъжда да заплати съдебните разноски.

Ответникът не е доказал твърденията си.

По изложените съображения Съдът реши:

1. Обявява, че жалбата е допустима;

2. Обявява, че Република Италия, като продължава да налага след 1 януари 1962 г. прогресивния данък, предвиден в член 37 от Закон № 1089 от 1 юни 1939 г. върху износа за други държави членки от Общността на предмети с художествена, историческа или археологическа стойност, е нарушила задълженията си, произтичащи от член 16 от Договора за създаването на Европейската икономическа общност;

3. Разпорежда на ответника да заплати разноските.

Произнесено на открито съдебно заседание в Люксембург на 10 декември 1968 година.

Подписи